

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

KARÁCSONY FELÉ

Emlékszem, tavaly decemberben, amikor még Siklóson voltam, a télikabátom zsebében találtam egy kis cetlit, melyet még egy régi hittanostól kaptam. Ezt olvastam: „Szép Tündérország támad föl szívémben ilyenkor decemberben...”

Egy nagyon szép karácsonyi cikket olvastam nemrég az interneten. Az első karácsonykor Jézus születésének híre hamar elterjedt Betlehemben és környékén. A hír hallatára egy fiatal tanítvány ajtószul rontott be mesterének a szobájába. Izgatottan hadarta:

- Mester, hallottad az új hírt?
- Miféle új hírt? – kérdezte a rabbi.
- Hát azt, hogy megszületett a Messiás, itt a mi városunkban, Betlehemben – felelte a fiatal ember.

Erre a hírre az öreg rabbi felállt székből, lassú léptekkel odament az ablakhoz, kinyitotta, majd tenyerét a szeméi fölé emelve széjjelnézett jobbra és balra, fel és le, a közelbe és távolba... Majd becsukta az ablakot, újra leült a székébe, és nyugodt hangon ezt mondta fiatal tanítványának:

- Fiam, a Messiás még nem jött el, mert kint a világban minden olyan, mint eddig volt. Amikor eljön a Messiás, az egész világon minden meg fog változni!

Mi már tudjuk, amit a rabbi még nem tudott: a Messiás eljött, az első karácsonykor megszületett a júdeai Betlehemben. Eljött, hogy megváltoztassa a világot. Azóta eltelt két évezred, és ha kinyitjuk az ablakot, széjjelnézzünk a nagyvilágban, igazat adunk a rabbinak, mert azt látjuk, az emberek nagy része úgy él, mintha Jézus meg sem született volna. Úgy él, még karácsonykor is.

Nézzünk ki az ablakon, nézzünk az emberek szívébe, nézzünk be a lakásokba, az ünneplésbe! Megdöbbenve látjuk, hogy mindenhol karácsony van:

fenyőfák, reklámok, csillogó áruházak, ajándékok, terített asztalok, karácsonyi zene... Valódi születésnap – de az újszülött hiányzik, nincs az ünneplők között.

Még nem találták rá. A mai ember egy kis szerkezettel a volán mellett a legismertlenebb nagyvárosban is képes azonnal megtalálni a legeldugottabb utcát, de a betlehemi jászolra képtelen rátalálni. Hogyan lehetséges ez? János evangélista adja meg erre a választ. Ő írja le a legerőteljesebben Jézus születését, az első ka-

rácsonyt a következő szavakkal: Az ige emberré lett és itt élt köztünk... Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ez az oka annak, hogy a mai kereszténység nagy része újpogány életet él. Az evangélista azt is megmondja, miért élnek így: „A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be”. Ezért mind a mai napig nem lett semmi abból, amit Izajás jövendölt: a kardból nem lett ekevas, az oroszlán most is felfalja a kiskidát, a vipera halálra marja a csecsemőt... Háború, a dzsungel törvénye, az erőszak és a gyűlölet tartja hatalmában a mai világot. Ez a mai világ diagnózisa, ragályos betegsége. A vakító reflektorok világában a lélek sötétségben botorkál, ezért a betlehemi jászolhoz vezető utat nagyon sokan nem találják meg.

Igaza van a francia közmondásnak, mely szerint: Az ember a lélekkel lát a legjobban. Manapság a lélekben lakozó sötétséggel van a legnagyobb baj, ezért képtelen az ember helyesen tájékozódni. Mindennek nem szabad elkeserítenie

a hívó, keresztény embert. Amikor Jézus megszületett, Róma a bűn álmát aludta, Heródes újabb gyilkosságokon törte a fejét, Athén filozofált... Csak az egyszerű pásztorok hallották meg az égi hangot, látták a mennyei fényességet, és elindultak megkeresni a Megváltót. Leborultak előtte, majd örömmel a szívükben tértek vissza szállásukra. Hát ez a hívó, öntudatos keresztény ember vigasza. János evangélista róluk beszél, amikor ezt írja: Mindazoknak, akik befogadták őt, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.

A kereszténység legnagyobb eseménye, a megtestesülés nem filozófia, teológiai fejtegetés, érvek és ellenérvek tűzharca, hanem valóság. Ez a valóság egy ártatlan gyermekben jelent meg egy istállóban, ezért mondja János evangélista: Mi láttuk őt! A megváltó gyermeki ártatlansággal ránk tekint. Ha pillantását elkapjuk, mindent megértünk. Megértjük, mit jelent ez a szó: Messiás, mit a karácsony, az ajándékozás szívet mozdí-

tó ereje... Ha ezt megértjük, akkor akár a betlehemi pásztorok, mi is boldogok leszünk.

Juhász Gyula versének utolsó két sorával búcsúzom a kedves olvasóktól:

„Legyünk hát jobbak,
s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.”

Gábor atya

MINDIG LEGYEN OLAJ A LÁMPÁSAINKBAN! SZEKSZÁRDON A BETLEHEMI LÁNG

„A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát...” (Iz 9,1) – az adventi időszak egyik reménykeltő bibliai idézete volt a jelmondata idén annak a cserkészrendezvénynek, mely arra hivatott, hogy betlehem fényét, világosságát eljuttassa városainkba, otthonainkba, családjaink körébe.

1989 óta minden évben megérkezik a betlehemi láng Bécsbe. Ilyenkor a nemzetek cserkészei együtt ünnepelnek. Egyfajta zarándoklat ez. Lámpákkal, mécsesekkel indulnak útnak a cserkészek hazájukból, hogy sok-sok kilométer megtétele után – mint egykoron a napkeleti bölcsek – megérkezzenek Betlehem világosságához, az Üdvözítő fényéhez. A gyertyák kanócain, a viharlámpák burái alatt fellobbanó lángnyelvek – ahogy egymásnak ad-

juk – mintegy jelképei e nemzetek összetartozásának, a közös, krisztusi útnak. Isten lángja beragyogja szívünket.

Szekszárdról ötven vágunk neki a mintegy 700 km-es útnak. Bécs városába érve, mivel időnk engedte, először a karácsonyi vásár forgatagába merültünk el, majd a kora délután már a Familienstrassén lévő, gyönyörű Szent Család templomban talált minket. Az

épület zsúfolásig megtelt, mintegy harminc ország cserkészeit számoltuk össze, akik Argentínától Ukrajnáig képviselték nemzetüket. Az oltár köré felsorakozott cserkészek soraiba minden nemzet három főt delegált. Hosszabb-rövidebb köszöntők után, egy ökumenikus szertartás keretében vehették át a betlehemi lángot a megjelent országok képviselői, köztük a magyar delegáció is. Mi magunk az is-

tentiszteletet követően gyűjtöttük meg lámpásainkat, majd a templomi kavalkádnak búcsút intve (mely azért merőben más volt, mint a bécsi vásár forgataga) útnak indultunk hazafelé.

A következő két hét küldetése, hogy ezt a lángot megőrizzük. Ne fújja el a szél, ne aludjon el a tűz, és mindig legyen olaj a lámpásainkban. Ne hagyjuk kialudni a betlehemi jászolban fekvő Jézus fényét a szívünkben!

Komjáthy Attila

SZERDAI RORÁTE

Adventi időben a szerdai diákroráték után a plébánia nagy hittantermében jólesik a vajás kuglóf és a zsíros kenyér forró teával leöblítve...

GYÖNGYSZEMEK, SZENTBESZÉDEK, HOMÍLIÁK

RÉSZLETEK AZ ELMÚLT HETEK PRÉDIKÁCIÓIBÓL

**„AZ EGÉSZ FÖLDI ÉLETÜNK
EGY HATALMAS ADVENT, EGY
KÉSZÜLŐDÉS, EGY VÁRAKOZÁS”**

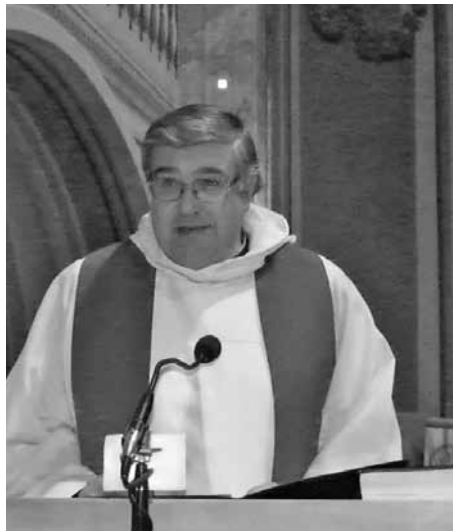
Kedves testvérek! Már sokszor végigéltük az advent nagyszerűségét. Nagy-nagy lelkesedéssel nekiindulunk mindig, és akárhányszor is jutunk újra egy kezdőponthoz az egyházi év elején, ez soha nem jelent valami visszaesést, megkopást bennünk. Nem veszítjük el lelkesedésünket, igyekezetünket, sőt talán növekszik a remény bennünk évről évre, és azt fogalmazzuk meg, hogy igaz, hogy tavaly nem tudtam olyan jól megvalósítani a szándékaimat, a lelki elhatározásaimat, mint ahogy szerettem volna, de idén megpróbálom még egyszer. Én szeretnék biztatni mindenkit, hogy olyan lelkesedéssel, olyan töretlen hittel, fölémelt tekintettel ünnepeljük az idei adventet, amellyel hisszük, hogy idén azt is meg tudjuk valósítani karácsonyra, amit korábban nem sikerült. Lehet, hogy sokszor tévedtünk és kudarcot vallottunk, nem sikerült, de idén Isten kegyelmével nekiindulok újra, és ennek most sikerülnie kell.

Karácsonynak van két meghatározó eleme: a szeretet ünneplése és az ajándék adása. De hát mind a kettővel van egy kis baj, mert karácsony nem a szeretet ünnepe, hanem az Isten emberszeretetének az ünnepe. Nem mindegy! A végtelen Isten megnyílik felénk, és eljön közénk. Ezt ünnepeljük karácsonykor! Aztán az ajándék az bizony nem az, amit a boltban veszünk és nem az, amit mi elkészítünk egymásnak, hanem az Isten Fia az ajándék! Amit egy csomagba be lehet tenni, az csak egy jelkép, az mind azt jelzi, hogy az Isten ittletét megpróbáljuk megünnepelni, és ajándékot adunk annak örömeire, hogy az Isten Fia közénk érkezett!

Jézus Krisztus legyen az előkészületnek és az ünneplésnek a lényege.

Miként is készüljünk? Akarjam, hogy szabadabbá legyek és tekintetemet egyre inkább az odafönt valókra emeljem, ahogyan Pál apostol ezt megfogalmazta. Az előkészületünk, a várakozásunk türelmes kell, hogy legyen. Hiszen Jézus és Szűz Mária jelenlétében semmiféle indulatosságra, türelmetlenségre, heves

természetre nincs lehetőség. Sokkal inkább egyfajta szelíd szeretettel kell elfogadnunk mindazt az élethelyzetet, amit a Jóisten ránk mér. Amiben én most va-

gyok, abban erősödhetek, és abban válhatok nyitottabbá a kegyelem befogadására. A Jóisten nem véletlenül határozta meg ezt a mostani helyzetet, mert ebben látja számomra a legnagyobb lehetőséget, hogy megajándékozzon engem, hogy megérlelje a lelkemet a Vele való egységre. Ugyanakkor van valami ebben a várakozásban, amiben türelmetlenek is lehetünk, hiszen az életünk értelme és a gondjaink megoldója érkezik hozzánk, az a Megváltó, aki megszabadít bennünket a bűneinktől, aki megnyitja nekünk a menny kapuját. Hogyne lenne akkor bennünk felfokozott vágyakozás, amikor az Isten érkezik hozzánk! Ez az adventi várakozás és készülődés kölcsönös. Nem csak én várok Őrá, hanem az Isten is várakozik rám. Várja azt, hogy feladjam a tévedéseimet, a rossz szokásaimat, és hajlandó legyek megmozdulni Feléje...

Adventi várakozásunk előkészít bennünket arra, hogy a közénk érkező Krisztust fogadjuk. De vajon hol van a lelkünkben az a vágyódó szeretet, öröm, az a kicsattanó lelkesedés, amivel nekünk szabad Jézusra tekinteni? Örömünk oka, hogy: *„Úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda érte, hogy mindaz, aki Benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* Testvérek, ebben a mondatban, ebben az egyetlen egy mondatban össze lehet foglalni a mi örömünk okát.

Öröm tölti be a lelkünket, mert a Megváltónk érkezésére készülünk. A mi örömünk, hogy Jézus eljött hozzánk, velünk van, és betölti az életünket olyan módon, olyan teljességgel, hogy nekünk nincs hiányunk...

Megjelenik az Úr angyala és azt mondja, hogy a Szentlélek száll le rád, és az Ő erejében fogansz, és az Isten gyermekét hozod a világra. A Szentlélek az, testvéreim, aki az ég és a föld között ezt az összeköttetést, ezt a csodát meg tudja tenni, és a mi életünket is a Szentlélek tudja betölteni ilyen csodálatos mennyei ajándékkal. A Szentlélek által kaphatjuk meg Istentől azt az ajándékot, ami mellett fölismerjük, hogy másra nincs szükségünk. Ezt a Szentlélek tudja nekünk ajándékozni! Ebben az ajándékozásban ugye a Szentlélek adja az Isten Fiát Máriának. Az ajándék Jézus Krisztus, és az ajándékozó mindig a Szentlélek! Lássuk meg a nap világosabb, derűsebb oldalát, és merjünk erőt meríteni a pozitív dolgokból! Meglátva azt, hogy hálát adhatok valakinek, megköszönhetek valamit Istennek is, embereknek is. Aztán cselekedeteimmel megkönnyíthetem mások életét, figyelmességünk kiterjedhet arra, hogy hol lehetek segítőkészebb.

Az egész földi életünk egy hatalmas advent, egy készülődés, egy várakozás, amiben Óhózzá készülünk, és lehet, hogy ennek az életnek sok keresztútja van és nehezedik ránk. De nem reménytelen bukdácsolásban élünk, hanem biztos lábbal igyekszünk a mennyei haza felé, és hogyha ezt tudjuk, akkor a napi küzdelmek nem nehezednek ránk és nem bukdácsolunk, hanem kitörő lelkesedést engedünk áttörni az életünkben. A hozzánk öröktől készülő Isten csak forró szeretettel várható, és ez a forróság és ez az érte mindent vállalni kész lelkület tehet alkalmassá bennünket, hogy a találkozás egy örök közösséggé, egységgé is érlelődjön, hogy ne december 24. és 25. legyen, hanem egy örökkévalóság.

*Garadnay Balázs atya
2011. december 9. és 11. között
az adventi lelkigyakorlaton*

Folytatás a következő oldalon

Folytatás az előző oldalról

„NEM BIZTOS, HOGY MOST KELL LECSERÉLNI A STELÁZSIPAPÍRT A SPÁJZBAN”

Nagyon bennem maradt Balázs atya egyik fél mondata, melyet a tanároknak mondott – és azt hiszem, hogy ez mindannyiunk számára igen fontos lehet: Vannak olyan dolgok, amit adventben ki kell húzni arról a bizonyos listáról, amit nem most csinálunk meg. Gondolunk itt – ahogy Balázs atya mondta –, főleg az asszonyokra, hogy nem biztos, hogy most kell lecserélni a stelázsipapírt a spájzban, meg nem kell mindent lecsukolni, mert közben teljesen leamortizálódunk, és idegesek leszünk, és akkor 24-én úgy esünk oda a fa alá. Tehát legyen erőnk kihúzni azokat a dolgokat, amiket nem most kell megcsinálni. Valószínű, hogy nem fogja helyettünk megcsinálni senki a családban, majd utána megvár minket, esetleg karácsony után is. Tehát nem a külső teszi értékessé számunkra a belső ünneplést...

Laci atya 2012. december 11-én

Szemezgette: Kátai A.

EGY NAP A MÁRIA RÁDIÓBAN

Közeleg a karácsony, s ilyenkor szívünk megtelik hittel, reménnyel és szeretettel. Advent a várakozás időszaka, benne sok-sok imával, türelemmel, jó cselekedettel, elcsendesedéssel.

Hasonló gondolatok kerítettek hatalmába azon a napon is, amikor Budapestre indultam, hogy a Mária Rádió kápolnájából a déli rózsafüzér imádságot a szekszárdi Szent József Katolikus Általános Iskola 8. osztályos tanulóival imádkozzam.

November 24-én, egy csütörtöki reggelen buszra szálltunk. Az utazás nyüzsgő volta tükrözte a gyermekek izgalmi állapotát, fokozva kíváncsiságukat, vajon hogyan fogják megélni azt, amire itt az iskolában felkészültünk?

A várakozás örömeiben egyre közelebb kerültek egymáshoz is. Növekedett bennük az az erő, amely mind jobban erre a feladatra irányította figyelmüket: a rádióban elhangzó közös rózsafüzér imádságra, s annak hangulatára.

Amikor a kápolnában kigyulladt az „ADÁS” lámpa, szívünk-lelkünk már együtt dobbant azokkal, akik velünk együtt imádkoznak határon innen és túl.

A gyerekek együttműködése, egymásra figyelése, az együttes ima Istennek kedves, meleg szeretetté vált. Jó érzés volt megtapasztalni a felnőttek lángoló szeretetét, elismerő szavaikat. Köszönet érte!

A komoly szereplés befejezése után nagy sóhaj szakadt fel a gyerekek szívéből, magam pedig elégedetten és hálával mosolyogtam rájuk.

Az imában megtapasztalt lelki feltöltődés nagyon széppé varázsolta napunk további részét is.

Örömmel tértem haza, hogy az együttlétet elmesélhessem, s buzdítsak másokat is a Szűzanya Rádiójába.

A következő imádságra december 22-én került sor, Eckert Klára, Juhász Erzsébet, Valentinyi Roberta második, Varga Nikolett, Zatykó Viktória hetedik és Dobolyi Dávid ötödik osztályos tanulókkal.

Helpfenbeinné Janicsák Mária

GYERMEKEINKET MISSZIÓS SZELLEMBEN KELL NEVELNÜNK

November 6-án a vasárnap reggeli szentmisét Sebastian atya, indiai misszionárius testvér mutatta be. A szentmise keretében szekszárdi gyerekek tettek missziós fogadalmat. Az alábbiakban Sebastian atya szentbeszédéből olvashatunk részleteket a misszionárius gyermekekről.

Mi is a Missziós Gyermekek Társasága? Kedves testvérek, ez nem valami új dolog Magyarországon. Több mint 100 éve már létezett, de a kommunizmus időszakában betiltották. Két évvel ezelőtt mi újraindítottuk, és örömmel megvallom nektek, hogy itteni gyerekek is vannak az alapkövei között. 5-6 gyerek már elment Rómába, találkozott a Szentatyával, Piroska is ott volt, és belőlük indult a Szent Gyermekség Műve itt Szekszárdon. Nagyon nagy öröm ez számunkra. Ma már szerte Magyarországon közel 600 gyermek a tagja. A Jóistennek hálát adunk, hogy itt tovább erősödik ez a csoport több taggal. Több mint 10 új tag tesz fogadalmat, hogy

Krisztus missziójába csatlakoznak. A maguk módján imádkozni fognak a világban szenvedő gyerekekért, és kis áldozatokat hoznak azok számára, akik szenvednek, szegények, szegényebb sorsúak.

Testvérek, én jól tudom, hazánkban is nagy a szegénység, nehézség van. De én azt hiszem, az akkor válik értékessé, amikor a nehéz és szegény helyzetben is tudunk valami apró dolgot tenni más emberek számára. Sokkal értékesebb ez, és értékelni fogja az Isten.

Nagyon fontos az, amit ma ezek a gyerekek Isten nevében tesznek. Az Anyaszentegyház nevében köszönetemet szeretném kifejezni László atyának meg Mayerné Piroskának azért az áldozatos munkáért, amit végeznek a gyerekek számára a gyerekek lelki fejlődésében, a missziós szellem nevelésében. Mert az egyháznak nincs más küldetése, kedves testvérek, mint a misszió. II. János Pál pápa többször is kijelentette, hogy gyermekeinket kiskoruktól fogva missziós szellemben kell nevelni. Ma

Magyarországon, sőt egész Európában egy új nevelési programra van szükség, ez pedig a gyerekek missziós szellemre való nevelése.

A missziót és a hitet nem lehet elválasztani egymástól! A misszió, a hit és az élet elválaszthatatlanul egy a keresztény életünkben. A hitnek a lényege a misszió, a misszió a lényege az ember, és ezért nagyon fontos ezt megismerni, és akkor boldogan tudjuk vallani a hitünket, megismerni ezeket az igazságokat, ami valóban szabaddá és boldoggá teszi az embert. És mondhatjuk Krisztus tanítását őbenne bízva, az ő kezét fogva indulunk ezen az úton, újtjuk a mi missziós küldetésünket ezen a szentmisén, és akárhol is vagyunk, családban, környezetünkben éljük meg ezt a küldetést. A Jóisten adjon nekünk ehhez segítséget, nyitottságot és erőt. Ámen!

Lejegyezte: Kátai A.

KARÁCSONYVÁRÁS

HOGYAN KÉSZÜLÜNK A KARÁCSONYRA A SZENT JÓZSEF KATOLIKUS ISKOLÁBAN?

Mi, pedagógusok, ha nagyon jól odafigyelünk a tanítványainkra, akkor már hetekkel az ünnep előtt lopva el-elcsíphetünk néhány pillanatot a gyermekeknél, ami arra utal, hogy közeledik a karácsony.

Az ünnepi készülődéshez hozzátartozik, hogy adventi koszorúval díszítjük fel otthonunkat. A közös együttlétben elkészített és megáldott koszorú a Messiásvárás ideje alatt mindvégig az összetartás szimbólumává lesz. Bár az adventi koszorú nem liturgikus jelkép, ám az ünnepi készülődés hagyományainak a sorában van a helye. Az osztálytermeknek is gyönyörű kelléke, amit a gyermekeinkkel közösen készítettünk el, az általuk összegyűjtött termékekből, örökzöld ágakból és saját kezűleg elkészített díszekből. Az advent első vasárnapját követő hétfőn az osztályok által készített koszorúkat a plébános atya megáldotta. Minden reggel a meggyújtott égő gyertya vagy gyertyák mellett mondjuk el a reggeli imánkat. Osztályainkat nemcsak az adventi koszorúkat díszítik, hanem közösen készítjük az adventi naptárt is, melynek ablakoskái mögött nem cukrok és csokik vannak, hanem jócselekedet-cédulák. Tanulóink az adventi időszakban napi jócselekedettel lepik meg egymást (pl. segíték egy osztálytársamnak a tanulásban, szüleimnek az otthoni munkában, rendet rakok a szobámban... stb.), lemondásokat vállalnak (pl. lemondok a számítógépes játékokról, kevesebb ideig nézek televíziót stb.)

Iskolánkban a jól működő Gyermekemisszió tagjai önként vállalt lemondásaikból a Gambiában élő gyermekeket támogatják. Az édességek, chipsek árát misszióperselyben gyűjtik, amit eljuttatunk a Pápai Missziós Művekhez, akik továbbítják a rászoruló gyermekeknek az összegyűlt összeget. A szeretet kis önkénteseiként örömet és szeretetet visznek a kórház gyermekosztályán fekvő beteg pájtásainak, akiket most karácsony előtt meglátogatnak, és egy kis műsorral és ajándékokkal lepnek meg.

Ezt követően kezdődik a készülődés közvetlenül a karácsonyra. A papírból készült díszek mellett ma már renge-

teg olyan kelléket lehet beszerezni, ami nem is túl drága, és könnyen hozzájuthatunk. Ötletekből pedig nincs hiány. Minden korosztály számára találhatunk rengeteg ötletgyűjteményt az iskola könyvtárának polcain, de az internetet sem hagyhatjuk figyelmen kívül. A megannyi apró kéz – ha olykor kicsit segítünk is nekik – álomszép ablakdíszeket, karácsonyfadíszeket és valódi ajándékokat képes készíteni. És itt a lényeg! A gyermekeinknek meg kell érteniük, és saját maguknak tapasztalniuk, hogy nem az a legszebb ajándék, amit a boltokban bárki meg tud vásárolni, hanem az az egyedi és a lehető legszemélyesebb kincs, amit ők saját maguk készítenek el szeretteik számára. Az ajándékkészítés örömét a szülőkkel is szeretnénk megosztani, ezért egy pénteki délután iskolánk tornaterme kézműves műhellyé alakul át, ahol szülők, gyerekek, pedagógusok, óvodások közösen

kásos pásztorjátékot. Igazi karácsonyi hangulatot varázsolnak zenével, énekel, verssel és a kis Jézus megszületésének történetével. Az elmúlt években bővült műsoraink száma, mert az angolul tanuló diákjaink is szép karácsonyi játékkal lepnek meg bennünket. Ezzel is meghosszabbítjuk az ünnepet megelőző készülődés időszakát, mert már jóval az advent kezdete előtt elkezdjük betanítani a szerepeket, és a próbákkal is előrehozzuk a melegséget, azt a bizonyos varázst, amit december elején már hangulatos előadásokkal honorálnak a szereplők. Pásztorjátékunkkal fellépünk a városi karácsonyváro ünnepségen, és bemutatjuk még az Újvárosi Katolikus Társaskörnek, a Vakok és Gyengénlátók Szövetségének, a Szent Erzsébet Karitásznak és december 24-én, a gyermekmisén a Belvárosi templomban.

Karácsony közeledtével nekünk a katolikus iskolában arra kell töreked-

készítenek szebbnél szebb karácsonyi ajándékokat maguk és családtagjaik számára. A jó hangulatú kézműves délután szervezésében oroszlánrészt vállalnak a szülői munkaközösség és az iskolaszék tagjai.

Tanulóink nagy örömmel készülnek iskolánk karácsonyi műsorára, ahol boldogan éneklük énekeiket, adják elő szavataikat és minden évben a szo-

nunk, hogy a ránk bízott gyermekekben ez a bennük eredendően meglévő gyermeki tisztaság uralkodjon.

*„Karácsony készül emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek
hogy emberek lehessetek!”*

Szabóné V. Ildikó

ADVENTI TALÁLKOZÁSOK

Adventi találkozások címmel szerveztünk rendezvényt a plébánián 2011. december 2-án. A katolikus iskola szülői közössége azzal a reménnyel hívta meg a pedagógusokat, tanárokat, óvónőket és szülőtársakat erre az estére, hogy kötetlen beszélgetés formájában talán jobban megismerhetjük és elfogadhatjuk egymást. Előterbe helyeztük pozitív érzéseink megosztását. A kiscsoportos beszélgetések témája ez volt: „Mit adott nekünk és gyermekeinknek ez az iskola?” Ráhangelődésül három édesanya osztotta meg a nagy közösséggel a saját tapasztalatait.

EZ AZ ISKOLA ÉRTÉKET ADOTT NEKÜNK

„Mit adott nekünk ez az iskola?” Nagyképűségnek fog hangzani, de nekünk MINDENT. Mindent ahhoz, hogy mi magunk – mint szülők – Jézus útján járassunk, és mindent ahhoz, hogy gyermekeinket ezen az úton tarthassuk, és segíteni tudjuk őket a hitben való növekedésben.

Amikor hat évvel ezelőtt a nagyobbik lányunkat beírtuk ide, tele voltam kétségekkel. Kezdő hitvallóként bizalmatlan voltam az iskolával szemben. Tele voltam aggályokkal. Jó helyre írtam-e? – Jó helye lesz-e a kislánynomnak? – Biztosan jó döntés volt ez a szegényesnek mondott, kicsi, egyszerű iskola? Nem fog-e valamiben hiányt szenvedni, nem fog-e lemaradni a más iskolákba járó gyerekektől? – kezdő keresztényként ezek a kérdések motoszkáltak bennem. De csak addig, míg be nem léptünk az iskola kapuján. Csak addig, míg hatalmába nem kerített az az érzés, ami a mai napig is bennem él és egyre csak erősödik, hogy itthon vagyunk, haza jöttünk.

A hat év iskolai programjai (a „Szülők akadémiaja” című rendezvény-sorozat, a záróoktatások, a közös szentmisék, a bálók és a családi napok stb.), a közös együttléte a szülőkkel, pedagógusokkal, gyerekekkel mind-mind megerősítettek bennünket abban, hogy jó helyen vannak a gyermekeink. A szülőtársaktól és a pedagógusoktól segítséget kaptunk ahhoz, hogyan terelhetjük

gyermekeinket a hit útján. Ez az iskola értéket adott nekünk – szülőknek, gyerekeknek egyaránt –, olyan értéket, amit már senki nem vehet el tőlünk: a HITET.

Azt, hogy milyen lesz az aratás, még nem tudhatjuk, de hogy jó földbe, jó alapba hullott a mag, az biztos, és ezt az alapot az iskola adja.

Egy hálás szülő: Oláhné Hága Mónika

AZ ISKOLÁNKBÓL KIKERÜLT GYERMEKEINK BIZONYÍTJÁK AZ ISKOLA EREDMÉNYESSÉGÉT

Már 20 éve annak, hogy első gyermekünk beiratásával megismerhettem az akkor alakult katolikus óvodát, majd a két évvel később indított katolikus iskolát. Az akkor sok nehézséggel, de még több reménységgel és hittel szervezett intézmények eddigi életét, értékeit szülőként, négy gyermekünk nevelkedésén keresztül tapasztalhattam meg. Mind a három fiunk ide járt óvodába, majd az iskolánk tanulói lettek, ezt követően az esztergomi Ferences Gimnáziumban tanultak tovább. A két nagyobb már egyetemi tanulmányokat folytat, a kisebb még gimnazista. Mint ahogy a fiúk esetében, úgy kislányunknál sem volt kérdéses, hogy őt is a katolikus óvodába írassuk, most pedig már az iskolánkba jár.

Gyermekeink nagyon szerettek az óvodába járni, ahol az óvónénik igazán családi közösséget teremtettek, ahol játékosan, énekekkel ismerkedtek hitünk alapjaival, ennek köszönhetően szívesen jöttek velünk a szentmisékre, később a fiúk rendszeresen ministráltak. Az iskola szellemiségére leginkább a szeretet a jellemző, a megértés, a befogadás, a tudás mellett a hitre nevelés a legnagyobb értéke. Megbecsüléssel tekintek a pedagógusokra, akik figyelnek a gyerekek egyéniségére, és alakítják, formálják, segítik őket.

Az iskolánkból kikerült gyermekeink szeretettel emlékeznek tanárookra, közösségi élményekre, barátokra, sikerekre és nehézségekre. Az itt szerzett tudásukkal sikeresen nyertek felvételt a továbbtanulásra, és megállták helyüket a gimnáziumban is, jó eredménnyel

érettségiztek. Úgy gondolom, az egyházi iskolákban szerzett tudásuk, gondolkodásuk, értékrendjük segíti őket ma is a tanulásban, a helytállásban. Ezt nem csak saját gyerekeimről mondhatom el, hanem még sok iskolatársukról is, akikre büszkéek lehetünk. Ők bizonyítják az iskola eredményességét.

Minden eredményben természetesen ott vannak a szülők is, sok segítséggel, anyagi támogatással, szervezéssel.

Katolikus intézményeink élete, működése ma sem könnyű, hiszen ismeretek a gazdasági, szociális nehézségek, a külső kártékony hatások, a vallásellenes megnyilvánulások, a média ártó szellemisége. A továbbiakban fontos, hogy eddigi tapasztalataink alapján felismerjük értékeinket, és megvédjük azokat. Ehhez mindenképpen szükség van továbbra is a szülők és a pedagógusok együttműködésére, hiszen csak szülői akarattal és támogatással biztosítható fejlődésünk, értékeink megőrzése, átadása.

Juhászné Neiner Judit

„KÖRE KÖVET NAP MINT NAP”

Öt gyermekünk közül hárman már elballagtak, Ágoston elsős, Sebestyén hatodik osztályos. Szívesen járnak iskolába, és ezért igen hálás vagyok. Jól érzik magukat az osztályközösségükben, örülnek minden új napnak, az új kihívásoknak. Az iskolában mint egy nagy család, kicsi és nagy, felnőtt és gyerek mind ismeri egymást.

Nyugalommal és hálával tölt el, tudom, hogy amikor nincsenek velem a gyermekeim, akkor olyan emberek között vannak, akik hasonlóan gon-

Folytatás a következő oldalon

Folytatás az előző oldalról

dolkodnak Istenről, a szeretetről, a szabályrendszerekről, a kötelességről, a megbocsátásról, az újrakezdésről, mint mi. Mindezek mellett pedig megfelelő tudást sajátíthatnak el tanáraiktól. Domonkos fiunk a pannonhalmi benecéseknél négy évig kitűnő eredményt ért el. Megfelelő alapokat kapott ő is és testvérei is a gimnáziumi évekhez. Marci idén kezdte a 9. osztályt az esztergomi ferenceseknél.

Azt tapasztaljuk életünkben, hogy ebben a világban, ahol az értékrend teljesen felborulni látszik, igen nagy megtartó ereje van a közösségnek. Ahhoz, hogy Isten szeretetében tudjuk élni életünket, szükségünk van a hitét élő közösségre, hívő házaspárokra, családok-

ra. Ehhez ad teret nekünk, szülőknak, gyermekeinknek és pedagógusainknak is a katolikus iskola, ha nyitott szívvel, „szent tenni akarással” lépünk be oda. Mindez a Szent Ferencről szóló film egyik jelenetét juttatja eszembe. Ferenc testvér néhány társával lehetetlennek tűnő vállalkozásba fog. Felépíteni Isten romos templomát pusztá kézzel. És alatta az ének:

„Kőre követ nap mint nap,
Titkod lassan érik...
Álmod úgy valósul meg,
Ha apránként építsz.
A sok kicsi sokra megy,
Műved így gyarapszik.”

Szegediné Ángyán Anna

ÁLDOZTATÓINK

Szilvácsku

István

Mikor Bacsmai László plébános úr felkért az áldoztatói szolgálat ellátására, bevallom, hogy

nagyon váratlanul ért. Egy kérdés fogalmazódott meg bennem. Miért pont én? Annyi sok jó keresztény ember van, aki alkalmas lenne arra, hogy átadja Jézus Krisztus valóságos testét a szentostyában az áldozni szándékozó híveknek! Magamban igyekeztem keresni a megfelelő választ, míg igent mondanék a felkérésre. A feleletet Jakab apostol levelében találtam meg. „Legyetek megvalósítói az ígének s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg” (Jak 1,22). Az áldoztatás egy hatalmas bizalom is az egyház részéről, tehát egyben egy nagy kegyelmi ajándék is, hogy kiszolgáltathatom Krisztus valóságos testét a szentostyában. Ezt a szolgálatot ha vállaltam, igyekszem alázattal és minden áldozó felé a legnagyobb szeretettel és örömmel gyakorolni. „Bizony, bizony mondom nektek: aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.” (Jn 13,20)

Vicze László

Szekszárdon élek feleségemmel és felnőtt fiammal. 18 éve vagyok egyházközségünk áldoztatója. Farkas Béla atya kért fel erre a

szép feladatra, azóta szolgálom így az Úr Jézust és az egyházközséget. Nem éreztem magam méltónak erre a szolgálatra, de igyekeztem az irántam való bizalomnak maximálisan megfelelni. A kórházban vagy az idősek otthonában tartott imaórák százai alatt, és a betegekhez tett sok-sok út alkalmával érezhettem az Oltáriszentség közelségét. A kegyelemből, melyet „szállítóként” eljuttattam olyanokhoz, akiket az Úr szeret, úgy érzem, nekem is bőségesen jutott. Mai templomi szolgálatomat szeretettel végzem mindaddig, amíg szükség van rám.

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK PROGRAMJA

December

24. 16⁰⁰ szombat: Pásztorjáték és karácsonyi szentmise
 26. 11⁰⁰ hétfő: A jubiláns házások megáldása. (Bíró László püspök úr)
 31. 18⁰⁰ szombat: Év végi hálaadó szentmise

Január

8. 8⁴⁵ vasárnap: Diákmise
 14. 19⁰⁰ szombat: Egyházközségi farsangi összejevetel a plébánia Közösségi Házában

Február

2. 7⁴⁵ csütörtök: Mise a katolikus iskolásoknak
 17⁰⁰ Mise és a kisgyermek megáldása
 5. 8⁴⁵ vasárnap: Diákmise
 20. 17⁰⁰ hétfő: Kezes találkozó (első gyónásra és elsőáldozásra készülők)
 21. 19⁰⁰ kedd: Húshagyó keddi multság (Közösségi Ház)
 22. 7⁴⁵ szerda: Hamvazó szerdai szentmise a katolikus iskolásoknak

Március

4. 8⁴⁵ vasárnap: Diákmise
 12. 17⁰⁰ hétfő: Szülői értekezlet az első gyónásra készülők szülei részére

MINISTRÁNS BEÖLTÖZÉS

Advent harmadik vasárnapjának reggeli szentmiséjén huszonkét ministráns szolgált Gábrriel atyának a szentmise bemutatásában. Köztük tízen ekkor öltözhetek be először ministráns ruhába: Rizner Dávid, Valigura Tamás, Petrits Norbert, Varga Miklós, Szi Benedek, Borbás Bence, Ullein Csaba, Márton István, Vesztergombi András, Janó Máté. Gratulálunk, és hosszú ideig tartó, örömteli szolgálatot kívánunk mindannyiuknak!

A szerk.

A BELVÁROSI PLÉBÁNIA HÍREI

2011. november 20-tól december 20-ig

Megkereszteltek: Ferger Ferenc Zsolt • Nagy Balázs András

Meghaltak: Balog Zombori Éva • Baumann József • Véghelyi Miklós • Sárközi Mária

AZ ÚJVÁROSI PLÉBÁNIA HÍREI

2011. november 20-tól december 20-ig

Meghalt: ifj. Jauch Péter

*Aldott, békés
 karácsonyi ünnepeket
 kívánunk minden
 olvasónknak!*